

МОТИВИ: След съвкупна преценка на събрания и проверен в съдебно заседание доказателствен материал по делото, съдът установи следното:

Делото е образувано по тѣжба от Т. Т. Т., лично и като баща и законен представител на малолетното си дете Х. Т. Т. и С. С. Т., лично и като майка и законен представител на малолетното си дете Х. Т. Т. против старшина П. Х. С. от в.ф. **** – Сливен и гр.л. Т. А. М. от гр. С., за извършени от тях престѣпления ОБИДА и КЛЕВЕТА спрямо тримата тѣжители. Първоначално тѣжбата е постѣпила в Районен съд – С., където на **** година е образувано НЧХД № ***/**** година. С протоколно определение от ****година, съдът е прекратил съдебното производство и е изпратил делото на С. военен съд по компетентност с оглед обстоятелството, че единият от подсъдимите е военнослужещ.

С тѣжбата се обвиняват двамата подсъдими за това, че са обидили и наклеветили тримата тѣжители в четири подписани от тях документи, както следва:

1. На **** г. в гр. С., двамата съвместно изготвили и подписали **Жалба с вх. № ****/****г. до Директора на **** основно училище в гр. С.**, (л. ** и ** от НЧХД №****г. където е записано ** ОУ) в която вписали обидни и клеветнически твърдения, уточнени в съдебно заседание на **** г.: „*Бащата Т. Т. и майката С. Т.а са крайно конфликтни и агресивни спрямо родителите и училищното ръководство....Моля училищното ръководство да забрани на госпожа Т.а да влиза в района на училището....Детето Х. живее в нездрава среда на бащата и майката и води до израстването на един бъдещ престѣпник.*“

2. На ***г. в гр. С., подс. С. изготвил и подписал **Заявление Вх. № *** до Началника на РУ МВР – С.** (л. ** от НЧХД № ****г.) в което също вписал обидни и клеветнически твърдения, уточнени в съдебно заседание на *** г.

3. На *** г. в гр. С., подс. С. изготвил и подписал **Сведение по повод подаденото заявление**, (л. ** и ****от НЧХД №****г.) в което вписал обидни и клеветнически твърдения, уточнени в съдебно заседание на **** г.

4. На ***г. в гр. С. подс. М. изготвила и подписала **Обяснение по преписка на Военно-окръжна прокуратура – С.**, (л. ** и ** от НЧХД № ****г.) в която вписала обидни и клеветнически твърдения, уточнени в съдебно заседание на **** г.

Съдът даде възможност на тѣжителите да обосноват конкретните обвинения и участието на военнослужещия към двете претендирани деяния на гр. л. М., за да се аргументира компетентността на военния съд. След като бяха удовлетворени всички доказателствени искания на страните, съдът с протоколно определение от *** г. отдели материалите, касаещи обвиненията за обида и клевета чрез Заявление Вх. № *** до Началника на РУ МВР – С., Сведение от **С. по повод подаденото заявление и Обяснение от гр. л. М. по преписка на Военно-окръжна прокуратура – С., които не са подсъдни на съда

и ги изпрати на компетентните органи. Съдът продължи разглеждането на дело по обвинението за обида и клевета, чрез Жалба с вх. № *****г. до Директора на *** основно училище в гр. С.. Съобразно така редуцирания предмет на делото, в заключителната си пледоария, последният упълномощен от частните тъжители повереник, уточни, че обвинението е за **две обиди и три клеветнически твърдения**, съдържащи се в жалбата до директора (стр. * и* от протокол № ** по НЧХД №***г. от съдебно заседание с дата ***г.). **Първата обида** се състои в твърдението, че непълнолетното дете Х. Т. Т. било конфликтно, психически нестабилно и хиперактивно, а **втората** в записаното, че детето Х. Т. Т. живее в нездрава среда на бащата и майката, водила до израстване на един бъдещ престъпник. Тези две обиди се твърди, че са разпространени чрез жалбата, депозирана пред директора на второ основно училище и с тях е засегната честта и достойнството на тримата частни тъжители. **Първото клеветническо твърдение** се сочи, че се съдържа в изнесеното, че тъжителят Т. Т. е заплашил майката на детето Д., че ще запали къщата и колата ѝ; **второто**, че двамата тъжители - Т. Т. и майката С. Т.а са крайно конфликтни и агресивни спрямо родителите и училищното ръководство и **третото**, че тъжителката Т.а на ***г. около *** ч. пред дежурния охранител е псувала детето М.П. С. и при идването на Т. А. М. е влязла в пререкание с нея, като отправяла обиди и псувни.

За да постанови присъдата си, съдът съобрази следното:

В инкриминираната жалба като автори са посочени двамата подсъдими, които не отричат, че ** С. саморъчно е написал текста, а двамата с М. са подписали жалбата, която*** С. предал за директора на училището. По този начин не съществува спор относно документа, в който се съдържат определения от тъжители като обидни и клеветнически твърдения. Няма спор относно това, че двамата подсъдими са автори на текста и са се подписали като такива. Не съществува и спор относно лексикалното и граматическо съдържание на жалбата, поради което по настоящото дело на преценка подлежи въпроса, дали това съдържание включва обидни и клеветнически твърдения, посредством какви думи и изрази са материализирани, в какъв смисъл и с каква цел са употребени и запълват ли престъпния състав на престъпленията „обида“ и „клевета“ по смисъла на чл. 146 и чл. 147 НК.

По обвинението за престъплението „обида“

В чл. 146 ал. 1 НК, законодателят е дал легално определение за престъплението „обида“. Съгласно това определение, извършителят трябва да каже или извърши нещо унизително за честта или достойнството на друго негово присъствие. Изложеното означава, че обидата може да бъде причинена само присъствено т.е. потърпевшият трябва да е присъствал при произнасяне на обидните думи или извършване на обидните действия и да ги възприеме. Съдебната практика приема и опосредено предаване на обидата, но при спазване на точно определено поведение от обективна страна и преследване

на конкретна цел от субективна. С Решение № **** г. по н.о.х.д. № */* г. на трето н. о., Върховният съд е посочил, че при обида деянието може да е съставомерно, въпреки че в момента на произнасяне на обидните думи пострадалия не е присъствал. Това е възможно само ако обидата е обективизирана пред лице, на което подсъдимият изрично е заръчал да я предаде дословно на тъжителя. Когато посредникът изпълни заръката на извършителя и предаде дословно обидните думи, се осъществява и престъпния състав. В същото решение Върховният съд е посочил, че освен чрез опосредено възприемане на обидното съдържание от трето лице, обидната информация може да бъде доведена до знанието на пострадалия още и по телефон, чрез радио, печатни произведения и др. при условие, обидните изрази да бъдат обективизирани по такъв начин, че те да достигнат до обидения и това обстоятелство да е съзнавано и целено от дееца. В тази насока е постоянната съдебна практика. В случая, условията за опосредена, чрез директора на училището обида не са налице. Жалбата е адресирана и предадена от *** С. в училището за директора – св. Д.. В нея не се съдържат заръки цялото съдържание или част от него да бъде изрично предаден на тримата тъжители. В самата тъжба е отразено, че тримата тъжители са се запознали със съдържанието на инкриминираната жалба на **** г. чрез Местната комисията за борба срещу противообществените прояви на малолетните и непълнолетните по тяхно искане, а не им е предадено от директора на училището по заръка на подсъдимите. Не се касае и за обида, разпространена чрез печатно произведение или по друг начин, макар че се касае за писмен документ. Инкриминираната жалба е адресирана до конкретно длъжностно лице – директора на второ основно училище в гр. С. и няма характеристиките на печатно произведение. Още с Решение № *** г. на първо н.о. на ВС е определено, че печатното произведение по смисъла на чл. 148 ал. 1 т. 2 НК се характеризира с многобройността на разпространените материали и достъп до тези материали на неограничен кръг лица, като тази позиция е трайна в съдебната практика. Очевидно е, че жалбата по своето съдържание, начин на изготвяне и предаване за директора на училището, не попада в категорията на печатните произведения по смисъла на чл. 148 ал. 1 т. 2 НК. При разпита си в съдебно заседание св. Д., заяви че жалбата не е разглеждана публично в училището, не е била давана публичност на същата, тъй като е за служебно ползване. Не е налице и субективния елемент за опосредена обида, тъй като авторите на жалбата не са записали изрично в текста и не са възлагали на директора или на трето лице, да предадат съдържанието на тъжителите. От всичко изложено следва, че не е налице осъществено престъпление „обида“ по чл. 146 ал. 1 или чл. 148 ал. 1 НК от двамата подсъдими спрямо тримата тъжители, чрез изготвяне на Жалба с вх. № КД ****г. до Директора на *** основно училище в гр. С..

По обвинението за престъплението „клевета“

В тъжбата, по повод на която е образувано делото са цитирани извадки от текста на Жалба с вх. № **** г. до Директора на *** основно училище в

гр. С., за които е посочено, че са едновременно и обидни, тъй като дават негативна оценка за личността на тъжителите и са клеветящи, тъй като разгласяват позорни обстоятелства за тях. Съгласно изложеното в тъжбата тези изрази са следните:

На стр. ** и ** последен абзац: „*Майката г-жа Т.а са крайно конфликтни и агресивни; г-жа Т.а е псувала детето ни на 13.01.2020г.; моля училищното ръководство да забрани влизането на г-жа Т.а в района на училището...Средата на детето Х. Т. расте в нездрава среда на майката и водеща до израстването на бъдещ престъпник*“.

На стр. ** началото на последен абзац: „*Същото дете е конфликтно, психически нестабилно и хиперактивно; и че средата на майката и бащата е нездрава и води до един бъдещ престъпник*“.

В съдебно заседание на **** г., тъжителите уточниха обвинителната си теза, като освен тези изрази, посочиха и твърдение в жалбата, че „*бащата на Х. е заплашвал майката на друго дете, че ще запали къщата и колата ѝ ....по повод жалба на майката на Д.*“.

Всички цитати тъжителите са преценили като обиждащи и едновременно с това клеветящи, тъй като разгласяват позорни обстоятелства за тях. Съдът съпостави цитатите със съдържанието на жалбата и констатира, че по отношение на първия цитат, в жалбата на стр. *** - последните два реда и първи ред на стр.** е записано дословно: **“Бащата Т. К. и майката *** Т.а са крайно конфликтни и агресивни спрямо родителите и училищното ръководство.”**. По втория и трети цитат, на стр** - втори и трети абзац в жалбата е записано дословно: „*Същата г-жа Т.а (майка на Х.) на ***г. около *** ч. в района на училището пред дежурния охранител е псувала детето ни М.П.С. и при идването на мен (Т. А. М.) влезе в пререкание с мен чрез обиди и псувни.*

Моля училищното ръководство да забрани на г-жа Т.а влизането в района на училището.“. По четвъртия цитат, на стр. ** последен абзац в жалбата е записано дословно: „*Молим също училищното ръководство да вземе мерки, чрез социалните институции детето Х. Т. Т. да расте в здрава среда, защото явно средата на бащата и майката е нездрава и водеща до израстването на един бъдещ престъпник.*“. По последния цитат в тъжбата, на стр.**- втори абзац в жалбата е записано дословно: „*Същото дете е конфликтно, психически нестабилно и хиперактивно.*“, а досежно средата в която израства малолетното дете, записаното беше цитирано по-горе. По цитата, записан в съдебния протокол от ***г., на стр. ** - предпоследен абзац в жалбата е записано дословно: „*Знаем, че има и предишна жалба срещу него (майка на Д.), която явно не дава резултат. По наша информация след жалбата бащата на Х. е заплашил майката на Д., че ако продължи да се занимава ще ѝ запали къщата и колата...*“. Съпоставяйки цитатите на обидните и клеветящи думи и изрази според тъжителите и действително записаните думи и изрази в Жалба с вх. №

****г. до Директора на ****основно училище в гр. С., съдът подложи на анализ последните, тъй като подсъдимите носят отговорност за извършеното от тях, а не за възпроизведеното в тъжбата.

В чл. 147 ал. 1 НК, законодателят е дал легално определение за престъплението „клевета“, което представлява разгласяване на позорно обстоятелство за друго или приписване някому престъпление. По повод квалифицирането в тъжбата на едни и същи думи и изрази едновременно като „обида“ и „клевета“, съдът съобрази цитираното вече Решение № *** г. по н.о.х.д. № ***г. на трето н. о., на Върховният съд. Според него и цялата последователна съдебна практика, разликата между обидата и клеветата е в съдържанието на обективизираната информация, отнасяща се до пострадалия. При обидата деецът дава своя негативна личностна оценка чрез епитети, квалификации, сравнения, псувни и др., а при клеветата разгласява неистински позорни обстоятелства или приписва престъпление, което не е извършено. По тези съображения и предвид изложеното по-горе, относно извода за липса на извършено престъпление „обида“ по основния или квалифициращ състав, съдът анализира посочените изрази в Жалба с вх. № *** г. до Директора на *** основно училище в гр. С. за това, съдържат ли те позорни обстоятелства, както е посочено в тъжбата, а относно разпоредбата на чл. 147 ал. 2 НК, прецени дали те са истинни.

В два от посочените в жалбата текстове се съдържат конкретни данни – първия за случая на *** г. в сградата на училището и втория заплахата за запалване на къщата и колата на майката на Д., докато останалите не сочат конкретни обстоятелства, а представляват оценка относно характеристиките особености на тримата тъжители – дали родителите са конфликтни и агресивни, дали детето е конфликтно, психически нестабилно и хиперактивно и в каква среда израства то, а трета група представлява апел към училищното ръководство за вземане на мерки. Съдът разгледа обвиненията в тази последователност.

По обвинението, че в жалбата е записано неистинското позорно обстоятелство, че на ***г. около *** ч. в района на училището пред дежурния охранител, тъжителката Т.а е псувала детето М. П.С., а при идването на подсъдимата М., е влязла в пререкание с нея чрез обиди и псувни, безспорно е установено какви думи и изрази са използвани от подсъдимите в жалбата. В случая следва да се прецени дали те разгласяват позорни обстоятелства и дали тези обстоятелства са били истински. В тази насока съдът разгледа наличния доказателствен материал и установи, че действително на **г. след часовете на следобедната смяна, във фойето на училището са се срещнали подс. М. и тъжителката Т. От разпита на свидетелите се установи, че по различно време на срещата са присъствали св. В. М. – бивш класен ръководител на малолетния Х. Т., св. З. Д. – майка на един от учениците, както и охранителя Г.У., който към датата на образуване на делото е покойник (справка л. **НЧХД № *** г.). На срещата са присъствали и малолетните М. С. и Х. Т. Подсъдимата М. се възползва от правото си да не дава обяснения в съдебно

заседание, но становището □ по случая е отразено в инкриминираната Жалба до директора на училището, където се сочи, че тъжителката е използвала „обиди“ и „псувни“, но не са цитирани конкретни обидни или вулгарни изрази, а е дадено само определение на казаното. Виждането на тъжителката Т.а е отразено в тъжбата, където сочи, че това е обидно и клеветническо за нея, но не описва как е протекъл разговора. Свидетелката М., заяви че е разговаряла с тъжителката, когато в близост минал М. С. и Т.а го помолила да отиде при нея да говорят, но детето избягало навън. След малко се върнало с майка си – подс. М. като започнал разговор между двете майки, който се изострил и тона се повишил. В хода на разговора малолетния М.С. се разстроил и започнал да плаче, което свидетелката си обяснява с повишения тон между подсъдимата и тъжителката. Свидетелката твърди, че не е имало отправяни обидни думи и псувни. Втората свидетелка - Д. заяви, че е отишла на мястото, където са се развили събитията във фоайето на училището, когато там вече са се намирали останалите присъствали на разговора. Същата потвърди, че разговора се е водил на висок тон от страна на тъжителката Т.а към подсъдимата М.. Тази свидетелка заяви, че класната ръководителка - свидетелката М. не е останала до края на разговора, а си е тръгнала по-рано. Потвърди, че детето М.С. се е разплакал в хода на разговора между майка му и тъжителката, като също заяви, че не е чула обидни и вулгарни думи и изрази. В близост до мястото на разговора е присъствал и охранителят на смяна - Г. У.. Поради настъпила смърт, лицето не е разпитвано като свидетел, но същият има депозирани саморъчно написани сведения по случая, приложени на л.***от НЧХД № **** г. на С. районен съд, като част от прокурорска преписка Вх. № ****г. на Районна прокуратура – С.. В тези сведения, У. сочи, че „майка на Х.“ – тъжителката Т.а е проявила агресия, която не е спряла до раздялата. Агресията се е изразявала в повишаване на тон. От всичко изложено следва, че на посочената дата и място е имало първоначално среща между тъжителката Т.а и малолетния М. С.. Тъжителката е повикала малолетното дете да говорят, но той е отказал да отиде и се е върнал малко след това придружен от майка си. Започнал е разговор между тъжителката Т.а и подсъдимата М., като Т.а е повишила тон, обстоятелство направило впечатление на всички присъствали и довело до разплакване на сина на М.. Двете свидетелки - В. М. и св. З. Д., заявяват, че не са чули обидни думи, а охранителят не е отразил дали е чул такива или не. Никой от тримата присъстващи, както и двете участващи в разговора майки, не посочва в дадената от тях информация чрез жалбата, чрез тъжбата, в дадено от тях писмено сведение по прокурорските проверки или в гласните си показания пред съда, конкретни изрази и думи, които да бъдат подложени на преценка за това дали са позорящи и от там клеветнически. Безспорно е, че в създалата се ситуация - разговор на висок тон, пред две малолетни деца, преподавател, родител и охрана, при това на място, където подобно поведение не би могло да се толерира, тъй като е място за възпитание на деца, а не арена за уреждане на лични сметки, поведението на тъжителката Т.а е

било неприемливо. Това е довело до емоционална реакция у М. С., който в хода на срещата е започнал да плаче, което говори за неподходящо поведение на подобно място. В жалбата е отразено, че преди М. да отиде във фойето, синът □ е бил напсуван от Т.а и това тя го възпроизвежда не като възприето от нея поведение, а пресъздадено от детето. В този смисъл, двамата подсъдими са написали в жалбата онова, което са научили, че се е случило преди М. да влезе във фойето. За подсъдимия ***С. цялата описана история е пресъздадена и той е написал онова, което е научил от малолетния си син и майка му. В този смисъл и двамата подсъдими не са имали умисъл, съзнателно да разгласяват неверни позорящи обстоятелства, тъй като и за двамата това е било вярно твърдение и те така са го пресъздали. Освен това неподходящото поведение на тъжителката и като съдържание и като място на реализация, показва, че с поведението си тя сама се е поставила в негативна светлина. Какви точно думи са били разменени между М. и Т.а, не може да се установи с категоричност. Нито една от двете не цитира конкретни изрази или думи, а свидетелите не са присъствали през цялото време на разговора и не могат категорично да кажат дали в тяхно отсъствие не е казана обидна дума. Първоначално е присъствала св. М., а св. Д. е отишла по-късно, но според Д.св. М. си е тръгнала преди края на разговора. През цялото време е присъствал охранителя, но той е бил на разстояние и не е посочил конкретно използвани думи. Преценявайки всичко това, съдът стигна до извода, че при разговора във фойето на училището, състоял се на *** г. около ** ч., тъжителката е имала неподходящо за мястото и присъстващите лица поведение, което поведение е било възприето от околните и довело до емоционална реакция у сина на подсъдимата, поради което описаното в Жалбата отговаря на случилото се. От субективна страна подсъдимият с-на С. добросъвестно е описал, онова което е научил от своите близки и го е пресъздал със съзнанието за истинност, а не за разпространяване на неверни обстоятелства. Подс. М. също е описала онова, което е научила от сина си, че се е случило в нейно отсъствие и е действала със съзнанието, че пресъздава вярна обстановка, а не клеветнически твърдения. В изложението не е посочила конкретни изрази и думи, но е дала негативна оценка на вербалното поведение на Т.а, преценено от съда като неподходящо, по причини описани по-горе. Подсъдимата не е действала със съзнанието, че разгласява неверни обстоятелства, а е пресъздавала случилото се, пречупено през нейните възприятия и емоции, което не го прави невярно, а представлява личната □ оценка за ситуацията. Касае се за среща между две майки, всяка от тях провокирана от съзнанието за агресивно отношение към нейното дете (за Х. Т. е имало няколко сигнала за такова поведение, а за М.С. на ****г.) и стремящи се да защитят децата си. При това едната от тях – тъжителката Т.а е проявила вербална невъздържаност, възприета от другата - подс. М. като грубост и обида (обидата може да се материализира и чрез поведение, а не само с думи), довела до отрицателна емоционална реакция у сина □. Както тъжителката е счела за необходимо да защити детето си, чрез неподходящо

поведение в сградата на учебно заведение, пред малолетни деца и странични свидетели и приема това за нормално, така и подсъдимата е реагирала на това, като е отправила жалба. Основното е, че тази жалба е била отправена до директора на учебното заведение, където се е развил инцидента и където учат децата на двете майки, за да се предприемат мерки от оправомощеното за това лице. Изнесеното не е целяло изказване на обиди или изнасяне на невяра информация, а поведението на тъжителката е било описано, така както емоционално го е възприела и оценила подсъдимата и като цяло е било възприето от присъстващите, което изключва умисъла за обида или клевета.

Второто конкретно посочено деяние, за което в тъжбата се сочи, че е обидно и клеветническо, е заплахата за запалване на къщата и колата на майката на Д.. В Жалба с вх. № ***г. до Директора на ** основно училище в гр. С., дословно е записано: **„Знаем, че има и предишна жалба срещу него (майката на Д.), която явно не дава резултат. По наша информация след жалбата бащата на Х. е заплашил майката на Д., че ако продължи да се занимава ще ѝ запали къщата и колата...“**. При разпита на подс.** С., същият заяви, че действително е имал такава информация, но е сгрешил името на детето, чиито родители са били заплашени. Разпитана в съдебно заседание на *** г., свидетелката Й. С. – майка на малолетното дете Д., заяви, че не е получавала заплахи от бащата на малолетния Х. Т., че ще □ запали къщата и колата. В същото съдебно заседание, свидетелят В. Н. – баща на детето С. заяви, че синът му е имал много оплаквания от малолетния Х. Т. и няколко пъти е сигнализирал за това училищните власти. По този повод е имал неприятности с родителите на детето, като тъжителката Т.а го е заплашвала и по тази причина е подал сигнал до районния инспектор от МВР, което се потвърждава от справка на Районна прокуратура – С. (л. *** НЧХД № ***г.). Свидателят заяви, че след като се е подписал под колективни писма и петиции, касаещи поведението на малолетния Х. Т., последният пред училище е заплашил сина му С., че ще се разправят с тях и ще им запалят колата. В разпита си на същата дата, св. Г. – районен полицейски инспектор, потвърди случай, при който тъжителят Т. заплашил бащата на друго дете, с което синът му имал проблем. При разпита си в съдебно заседание на *** г., подс.*** С. уточни, че когато е писал жалбата до директора е имал предвид заплахата отправена към сина на св. Н., но е мислил, че тази заплаха е отправена към майката на Д., тъй като по този начин е стигнала информацията до него. Съдът приема, че изнесената информация в Жалба с вх. № ***** г. до Директора на ***основно училище в гр. С., касаеща тази обида и клевета според тъжбата, е истинна. Действително се потвърди за отправена заплаха в този смисъл, което е станало достояние на подс. ***С.. Неточността в жалбата касае адресата на заплахата, а не самата заплаха, поради което съдът, счита че не е налице клевета по този пункт от тъжбата. От субективна страна, подсъдимите са били със съзнанието, че описват действително реализирани събития, а не са целели да впишат неистински позорни обстоятелства или да припишат престъпление.

По втората група обвинения, представляващи оценка относно характеровите особености на тримата тъжители – дали родителите са конфликтни и агресивни, дали детето е конфликтно, психически нестабилно и хиперактивно и в каква среда израства детето, в Жалба с вх. № **** г. до Директора на **** основно училище в гр. С. е записано следното: **“Бащата Т. К. и майката С.на Т.а са крайно конфликтни и агресивни спрямо родителите и училищното ръководство.”**; „Молим също училищното ръководство да вземе мерки чрез социалните институции детето Х. Т. Т. да расте в здрава среда, защото явно средата на бащата и майката е нездрава и водеща до израстването на един бъдещ престъпник.“ и „Същото дете е конфликтно, психически нестабилно и хиперактивно.“. Първите две твърдения, касаят двамата родители и съдът ги анализира заедно, а третото твърдение касае малолетния Х. Т., на което съдът се спря отделно.

Заявеното в жалбата, че средата на бащата и майката е нездрава и водеща до израстване на един бъдещ престъпник, е като следствие на твърдението, че бащата Т. К. и С.на Т.а (както имената са записани в жалбата), са крайно конфликтни и агресивни спрямо родителите и училищното ръководство. След като посоченото е вписано в жалбата и авторството □ не се оспорва, съдът положи усилия да установи дали подсъдимите са имали основание за това свое твърдение, или са знаели, че то не е вярно и са го написали за да опозорят тъжители. Информация за конфликтност и агресия в поведението на двамата тъжители се съдържат в част от показанията на разпитаните свидетели и приложените към делото документи. В тази насока са освен твърденията на подсъдимите, така и показанията на св. М., която потвърждава за разговор в училището между тъжителката и подсъдимата на висок тон, а св. Д. освен, че потвърди за такъв разговор, уточни че повишаването на тон е било от страна на тъжителката Т.а към подсъдимата М. във фойето на училището. В същия смисъл са и писмени сведения по случая от Г.У., приложени на л. **от НЧХД №**** г. на С. районен съд, като част от прокурорска преписка Вх. № **** г. на Районна прокуратура – С.. В показанията си св. Г., който е бил полицейски районен инспектор, заяви че е получавал сигнали срещу двамата тъжители, включително и отправяне на заплахи към бащата на дете от класа на малолетния Х.. В показанията си св. Н. заяви, че лично е получавал заплахи от тъжители, включително и за запалване на автомобила му и е сезирал полицейските органи. Единствено свидетелката Б. която е приятелка на семейството на тъжители заяви, че двамата родители са грижовни, а детето не е агресивно, а останалите свидетели посочиха, че нямат преки впечатления от начина по който се възпитава малолетния Х. Т. и условията при които живее, но при контактите си с родителите му, не са били очевидци на агресивно поведение от тяхна страна. В подкрепа на твърдението на подсъдимите и преобладаващата част на свидетелите, са приложеното копие от Петиция за изселване на л. *** от НЧХД № ***г. на Районен съд – С.; писмо-справка от Районна прокуратура – С. (л.*** от НЧХД №****г.) и писмо-

справка от РУ на МВР – С. (л.*** от НЧХД ***Г.).

По заявеното в Жалба с вх. № **** г. до Директора на *** основно училище в гр. С. относно малолетния Х. Т., че детето е конфликтно, психически нестабилно и хиперактивно, съдът прецени събрания доказателствен материал в тази насока. Извода направен от двамата подсъдими и преценен от тъжителите като обида и клевета, намира основание в показанията на част от разпитаните в съдебно заседание свидетели. В тази насока, показанията на класния ръководител - св. М. са вътрешно противоречиви. Същата заяви, че няма лични наблюдения за агресивно поведение от страна на Х. Т. и дори му е възложила да полага грижи за дете със специални потребности. Същевременно посочи, че е получавала оплаквания от други деца, за използвани от Х. нецензурни и неподходящи за училищна среда думи, като ги е обиждал с думите „недeраст“, „глупак“ и други. Посочи, че няколко пъти е имала разговори с директора на училището по повод оплаквания за поведението на това дете, както и че е имало петиция срещу него, но никога не е вземала конкретни мерки, като последното може да обясни вътрешните противоречия в показанията □. Директорът на училището – св. Д. потвърди, че е имало сигнали от родители на деца от други класове, за лошо поведение на Х. към децата им, като оплакванията не са били само от подсъдимите родители на М.С., но и от други родители. Същият е присъствал на родителска среща на 5А клас, на която е било обсъждано основно поведението на Х. и отношението му към други ученици. Заяви, че при него са постъпвали освен инкриминираната жалби и други писмени и устни сигнали за агресивно поведение на Х. към съученици, а личното му впечатление е, че той е бил по-агресивен от другите деца. Потвърди, че е инициирал среща с родителите на Х. и М. за уреждане на напрежението между тях, като дори е преценил, че на срещата трябва да присъства и полицейския районен инспектор, което говори за сериозността на проблема и съществуващото напрежение. Свидетелката Й. С. посочи, че е имало случай, когато е получила съобщение по телефона от училището, че трябва да отиде там, защото дъщеря □ Дейна е била удряна с юмруци в областта на бъбреците от Х.. В разговори с родителите и на други деца е получила информация, за подобно отношение на Х. и към техните деца, за което са уведомявали директора на училището. По тази причина се е подписала в петиция, в подписка и в писмо, приложени към делото л*** от НЧХД №*****Г. на Районен съд – С.. Полицейският районен инспектор Г., разпитан като свидетел, потвърди, че е получавал жалби както от подсъдимите, така също и от тъжителите, а също и от други родители, относно поведението на децата, но не е работил по тях, а ги препращал към детска педагогическа стая. Същият потвърди участието си в среща на директора на училището с родителите на Х. и М.. От разпита на друг свидетел - Н. се установи, че Х. още от детската градина е имал негативно отношение към другите деца и ги е „тормозил“, „обиждал“ и „удрял“, което е довело до подаване на сигнали към директора на детската градина и към районния

инспектор. В училище оплакванията за лошо отношение на Х. към останалите ученици продължили, за което имало множество устни оплаквания. Била проведена специална родителска среща с присъствието на директора на училището, който уведомил родителите, че трябва да има писмени сигнали, за да вземе отношение. Свидетелката Р. С. посочи, че също е чувала за оплаквания от поведението на Х., като веднъж е била свидетел на подобно отношение, с блъскане на дете и ритане на личните му вещи. Бившата класна ръководителка на М.С. – свидетелката С. също е била запозната с оплакванията от поведението на Х. Т., като сочи имената на три деца, за които си спомня конкретно, че са били „щипани“, „драскани“, „бутани“ от него. Същата е запозната с подписката срещу поведението на Х. и е провеждала разговори с класната му ръководителка и учителя, водещ следобедната занималня, относно предприемане на мерки. Към НЧХД № **** г. на Районен съд – С. е приложена прокурорска преписка № ***г. на Сливенската районна прокуратура, в която са приложени множество саморъчни сведения от съученици на Х. Т., в които също се съдържат данни за агресивно и конфликтно поведение. В своето сведение, по-големия брат на М. С. – К. С. е записал, че при случая със сбиване между учениците на **** г., в което е участвал и брат му М., той го е издърпал от мястото на боя и двамата отишли при директора на училището за да го уведомят за поредната проява на Х., но директора ги изгонил и казал, че няма какво да направи. Същите данни се съдържат и в саморъчните сведения, дадени от малолетните съученици на Х. по прокурорска преписка № *** г. на С. районна прокуратура, копие от която е приложена на л. *** от НЧХД № ***г. на Районен съд - С.. Самата преписка е приключена от наблюдаващия прокурор с мнение, че при наличните данни, касаещи наказателно неотговорно лице, материалите следва да се изпратят на Комисията за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните, за „...налагане на съответните възпитателни мерки по ЗБППМН на малолетния Х. Т., ЕГН – ..... “. Комисията е разгледала сигнала, извършила е проверка и доклад по чл. 16 ЗБППМН, в който е отразено: „При посещението самата майка демонстрира вербално агресивно поведение и обидно отношение“; „Х. е нормално развито за възрастта си момче. Появява се за кратко при посещението, но няма възможност да каже каквото и да е, поради непрекъснатия словесен поток идващ от майката. Тя заявява категорично, че няма да доведе детето си във вашата комисия и че самата тя има жалби срещу П. С. във всички възможни институции“; „Детето е под силното въздействие на майката, вероятно и на бащата“. В решението на комисията е записано, че Х. Т. проявява системно агресия спрямо съучениците си, нетолерантен е към физически по-слабите, невъздържан, склонен да тормози околните и да проявява неуважение към по-възрастни. Наложена му е възпитателна мярка предупреждение за срок от 6 месеца.

От всичко изложено може да се направи извода, че при изготвяне и подписване на Жалба с вх. № ****г. до Директора на *** основно училище в гр. С., двамата подсъдими са имали определен обем информация относно

поведението и характеровите особености на малолетния Х. Т., произтичаща от личните им впечатления при контактите с тъжители, информацията получена от сина им - М. С., от родителите на други деца, от проведена родителска среща, от среща с директора на училището и полицейския районен инспектор. Заявеното от тях, като преценка за характеровите особености на тъжители, начина на възпитание и поведението на малолетния Х., не са били голословни и произволни, а са почивали на немалък обем от информация и лични впечатления. Изразеното не е било с умисъл да бъдат обидени или клеветени тъжители, а да бъдат предприети определени мерки. За това говори и обстоятелството до кого е адресирана жалбата – до директора на училището в чиято сграда са извършени действията от страна на Х. Т. и са станали предмет на множество жалби, където е бил проведен разговора между две майки в присъствието на малолетните им деца, на учител, друг родител и охранител на висок тон и в неподходящ за децата формат, на място, където учениците трябва да получават възпитание за поведение помежду им и в обществото. Ако са търсили ефекта на обидата и клеветата, подсъдимите биха направили изложението си адресирано до по-широк кръг от хора, които нямат отношение и възможности да решат проблема. Жалбата е подадена до длъжностно лице, имащо задължението и възможностите да предприеме мерки за решаване на възникнал проблем и при това по начин, щото съдържанието на жалбата да не стане достояние на странични лица. За това, че подсъдимите с подаването на жалбата са целели не обида и клеветяване на тъжители, а решаване на наболял проблем, поради което не е налице субективната страна на извършено престъпление е факта, че години наред безрезултатно са били подавани сигнали, устни и писмени до директора на училището и полицейските органи. Това също е изиграло, макар и в негативен смисъл възпитателна роля, тъй като малолетни деца са разбрали, че с оплаквания и сигнали няма да постигнат нищо и са решили на *** г. в училището чрез сила да се справят с ученика, с поведението на който училищното ръководство не може или не желае да се ангажира по-сериозно. Дори когато двамата братя С.и са отишли при директора на *** г. за да го уведомят за поредния случай на насилие, той ги изгонил. Едва след като малолетни деца са решили, макар по неправилен начин да уреждат отношенията помежду си при бездействието на възрастните, са били извършени три прокурорски проверки – две в Районна прокуратура и една във Военна прокуратура и е била сезирана Комисията за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните. Тези проверки и взетите мерки са били в резултат от действията на подсъдимите, които са сезирали освен директора на училището и началника на полицейското управление.

От всичко изложено следва, че подсъдимите*** П. Х. С. от в.ф. **** – С. и гр.л. Т. А. М. от гр. С. не са извършили престъпление по чл. 147 ал. 1 НК. Двата са посочили факти и обстоятелства, които в хода на съдебното

следствие, чрез показанията на свидетелите, материалите по прокурорски преписки, съдържащи сведения от малолетни ученици, чрез материали от проверката, извършена в Комисията за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните, чрез приложени към делото справки и други документи се потвърждават. Двамата подсъдими не са имали за цел да обидят или наклеветят тъжителите, а да доведат до знанието на компетентните органи информация с която разполагат и въз основа на която тези органи могат да извършат проверки и да предприемат мерки. Необходимостта от такова поведение е обстоятелството, че negliжирането на проблема е довел до саморазправа между децата, последвано от служебни проверки, наложени наказания, преместване на ученици в други училища. В този смисъл поведението на подсъдимите с подаване на сигналите, не само че не е престъпно, но е било и обществено полезно, видно от последващите реакции на институциите, до които са подадени сигналите. Целта е била да се създаде среда без агресия между учениците. В тази връзка подсъдимите са изказали мнение и дали оценка на факти, а желанието им е било да се вземат мерки за създаване на условия, при които всички деца, а не само по-силните и агресивните (според терминологията от решението на Комисията за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните) да се чувстват добре. Противното би означавало родителите да нямат възможност да изискват от училищните власти и правозащитните органи, да се създадат нормални условия в училище, ако има данни за *системна агресия, нетолерантност, невъздържаност, тормоз* – термини, използвани в Решение по възпитателно дело № *** г., описващи поведението на Х. Т. от Комисията (л. *** от Папка ВД *** по описа на МКБППМН, приложена към НЧХД № *** г.).

Въз основа на изложеното, съдът призна подсъдимите *** П. Х. С. от в. ф. **** – С. и гр. лице Т. А. М. от гр. С. за невинни, на ****год. в гр. С., като съизвършители в писмена Жалба до директора на *** ОУ „***“ г-н Д. с вх. № **** г. да са обидили или наклеветили гр.л. Т. Т. Т., гр.л. С. С. Т. и гр.л. Х. Т. Т., като ги оправда за обвиненията им по чл. 146 ал. 1 и чл. 147 ал. 1 НК.

Предвид оправдателната присъда, на основание чл. 190 ал. 1 от НПК (поради техническа грешка в диспозитива е изписано НК), съдът възложи на частните тъжители, направените разноски от подсъдимите за защита в наказателния процес. Общо направените разноски от тях са в размер на 1 900.00 (хиляда и деветстотин) лева, или по 950 (деветстотин и петдесет) лв. за всеки (л. *** и ***НЧХД №*** г.).

По сметката на С. военен съд и по разпореждане на съда, тъжителите внесоха депозит в размер на 100.00 (сто) лева, за посрещане на деловодните разноски. От тази сума беше изплатено възнаграждение за явяване на експертите, по назначена според искането на частните тъжители експертиза, от която те впоследствие се отказаха. След влизане на присъдата в сила, сумата от 40.00 (четиридесет) лева, представляваща неизразходваната част от депозита, следва да им бъде върната.

По делото има приложени преписки с изричното искане на изпращачите, да им бъдат върнати след приключване на делото. След влизане на присъдата в сила, получените с такова искане преписки следва да се върнат на подателите.

В тъжбата, подадена първоначално до Районен съд – С., частните тъжители са предявили и граждански иски срещу подсъдимите. Съдът не се произнесе по тези иски, тъй като в писмена молба, приложена на л.*** от ЧНХД № *** г. на Районен съд – С. на последната страница са оттеглени всички граждански иски и не са предявени отново, а в хода на процеса не са поставени гражданско-правни претенции.

Воден от тези мотиви, съдът постанови присъдата си.

Мотивите се написаха на 29.12.2022 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: